

2. kapitola

Ten chlap samozřejmě strašně vyváděl. Trvalo poměrně dlouho, než svého psa vyprostil zpod lavičky. Druhý pes zatím pobíhal kolem dokola, skučel a kulhal, protože ho jeho páníček při pádu zalehl.

„Mrzí mě to,“ opakoval Pavel a celou dobu hladil Dustyho. „Ale připadá mi, že to můj pes provedl správně. Vždyť on si nezačal, ale...“

„Jo, jasně, fakt super. Raději s tím svým vořechem vodprejskni, než se mi to rozleží v hlavě.“

„Rád,“ řekl na to hoch. „Tak hezký den!“

I když vzal svého psa na vodítko a běžel s ním pryč, stála tam ta obří psiska se svěšenými hlavami a neodvažovala se je zvednout a na Dustyho se jen podívat. Skoro

jako kdyby měla strach, že by se s ním zase mohla dostat do křížku, napadlo Pavla.

„To jsi provedl náramně,“ pošeptal Dustymu do ucha, když odběhli kousek dál. „Jsi fakt ten nejchytřejší pejsek na světě! A jak to vypadá, nemusíme si už kvůli těmhle bláznivým hafanům dělat těžkou hlavu. Ti na dnešek určitě jen tak nezapomenou!“

Dusty zavrtěl ocasem a olízl chlapci obličej.

„Co myslíš, je ten chlap opravdový policista?“ zeptal se Pavel. „Jasně, vím, že je to dost těžká otázka. Poslyš, máme ještě trochu času, než se budeme muset vrátit na oběd. A už taky vím, co podnikneme. Ale ty se budeš držet pěkně u mě, rozumíš? Poběžíme tak, aby nás nemohli vidět, pořád mezi dunami. Chci totiž v každém případě zjistit, co má teď ten maník za lubem. Nesl prázdný batoh, všiml sis? A nikdo přece nepobíhá po pláži s prázdným batohem jen tak pro nic za nic. Něco tu chce najít. Jenomže tenhle chlápek rozhodně nepátrá po nějakých mušlích, za to ti ručím! A nevypadá ani na někoho, kdo doufá, že najde vzkaz v láhvi. Tenhle pase po něčem úplně jiném! A my dva musíme přijít na to, po čem.“

Domnělý policista byl se svými dvěma psy široko daleko jedinou živou duší na pláži. Běžel daleko od nich

po pobřeží, psy držel stále na vodítkách. Voda mezitím vystoupala nad písčinu a také strouha se ztratila pod vodou.

Pavel s Dustym si dávali dobrý pozor, aby se nedostali moc vysoko na dunu, odkud by mohli být spatřeni z pláže. Po chvíli pochopili i rackové, že jim ze strany chlapce se psem nehrozí žádné nebezpečí. Stále sice kroužili po nebi, ale už nevřískali.

Bylo namáhavé překonávat v hlubokém písku jednu dunu za druhou, neustále nahoru a dolů. Písek byl navíc od slunce tak horký, že Pavla pálila chodidla, a tak si raději nazul tenisky. Dospěli až k hlubokému předělu mezi dunami, který směrem k pláži nenabízel žádný spolehlivý zákryt. K další duně to bylo minimálně padesát metrů.

„Čekej, Dusty!“ přikázal tiše chlapec. „Je dost nebezpečné přebíhat na druhou stranu. Neměli bychom se za co schovat! Musíme to vzít jinudy a dál pokračovat za dunami... co je? Děje se něco?“

Dusty nastražil uši a upínal zrak k pláži. Teď to uviděl i Pavel. Chlap pustil své psy z vodítek a ti teď pobíhali volně sem a tam, zatímco muž se brodil po kolena vodou. Těsně předtím, než ho zastihla další vlna, se sehnul a vylovil cosi z moře, pak spěchal zpátky na pláž.

Jeho psi na něj začali vyskakovat, chlapec slyšel jejich bafání až v dunách. Ale nemohl rozpoznat, co ten muž

nese, na to byl příliš daleko. Bylo to něco bílého a nijak zvlášť velkého, nějaký malý balíček. Muž tu věc strčil do batohu, zapískal na psy a vydal se zpátky tím směrem, odkud přišel.

„Takže jsme se nemýlili, Dusty!“ šeptal vzrušeným hlasem Pavel a přikrčil se za travu rostoucí na dunách, svého psa přitom držel za obojek.

„Ten chlápek fakticky něco hledal! A našel to. Jen se bohužel nedozvíme, co to bylo. Sakryš! Ale aspoň už nemusíme dál pátrat. Kdyby tu hledal ještě něco dalšího, tak by určitě neodcházel. Zkus si trochu namáhat mozek a vymyslet, co asi mohla být ta věc, kterou si strčil do batohu. Voda ji vyplavila na břeh, to víme. A víme taky, že ten chlap hledal jen tohle, proto byl na pláži. Jako kdyby... páni, Dusty, on věděl přesně, že to připluje teď, s přílivem! Musel na to čekat, chápeš?“

Pes se k němu těsně přimkl a strčil svůj čumák do jeho podpaží. „Je to jasné,“ řekl Pavel. „Na to jsi už přišel i ty. Jen nám to bohužel moc nepomůže. Každopádně je to dost podezřelé.“

Ještě chvíli hleděli za mužem a jeho psy. Chlap měl teď dost naspěch, jako kdyby chtěl zmizet dřív, než se objeví první turisté. Pavel si musel rukama zaclonit oči, aby ho neoslňovalo ostré slunce. A pak aspoň z dálky

poznal, že ten muž míří přibližně do těch míst, kde ho předtím na prkenném chodníku potkali.

Opodál na pláži zahlédl pár lidí, jak utíkají před příbojem směrem k nim. Když pohlédl na moře, uviděl na horizontu dvě velké plující lodě. Ještě kousek blíž k ostrovu se plavila rybářská jachta, které si předtím vůbec nevšiml. Ale nelovila tu ryby, sítě měla vysoko vytažené. Z jejího komína stoupal k nebi modročerný dým, když kolem pláže projela plnou parou vpřed a minula další ostrov, který se třpytil v letním slunci jako dlouhá tenká nitka.

Ta chce jistě zpátky na mělčinu, asi je s lovem už dávno hotová, přemýšlel Pavel. A teď se vrací do přístavu, aby tam prodala ryby do restaurací a rybáren. Když na pevnině nastupovali na trajekt k ostrovu, viděli tam celou řadu takových jachet.

„To je normální,“ řekl Dustymu. „Tihle loví v noci a při svítání, víš? Tak to tady chodí, tatínek nám o tom vyprávěl, pamatuješ? Ale teď mě napadá – tatínek! Oběd! Myslím, že bychom sebou měli hodit, jinak nás čeká průšvih. Přemýšlet o tom chlápkuvi a jeho příšerných psech můžeme klidně i potom.“ Hoch vyskočil. „Jdeme, mám hlad! Možná bude ryba. *Fish and Chips*. *Chips* jsou hranolky, dám ti ochutnat.“

Dusty naklonil hlavu, štěkl a dal se do běhu, jako kdyby všemu přesně rozuměl. Ale hned vzápětí natáhl krk a s čenicem těsně nad zemí si to namířil směrem ke vzdálenému předělu, který se před chvílí neodvážili překonat. Po několika metrech se zastavil a začal štěkat. Určitě něco našel! Ale Pavel neviděl nic kromě mušlí a pár kusů naplaveného dřeva. A jedné plastové láhve a beden od ryb.

„Pojď, Dusty,“ zavolal. „Tady už nic není!“

Pes k němu popoběhl a znovu zaštěkal. Pak se zase otočil.

„Tak dobře, já tedy jdu,“ povzdychl si kluk. „No tak se mi pochlub, co jsi našel.“

Teprve když došel až k místu, kde na něj jeho pes netrpělivě čekal, uviděl stopu. A hned mu došlo, co je zač. Silné pneumatiky rozdrtily mušle a zatlačily je hluboko do písku. Pavel klekl na kolena, aby si otisky kol lépe prohlédl. I vzorek souhlasí, pomyslel si, přesně takový měly pláště kol toho kluka s kapucí.

„Máš pravdu, Dusty,“ pochválil svého pejska. „Dobrá práce.“

Stopa vedla od pláže směrem k dunám. Nebo snad od dun k pláži? Chlapce mrzelo, že ze stop neumí vyčíst více informací, ale aspoň si všiml, že je stopa částečně

zavátá pískem. Nahromadil se v hlubokých otiscích pneumatik, a přitom dnes nefoukal vítr, takže stopy musely být staršího data. Kromě toho se s chlapcem potkal na pláži daleko odtud! A kluk pak pokračoval dál ke konci ostrova směrem k majáku.

„Ale tady musel kdysi taky být a projížděl dunami,“ mumlal si Pavel polohlasně. „Jdeme, trochu si to tu omrkneme. Myslím, že ten kluk bydlí ve vesnici. A to znamená, že se tady vyzná. Když se vydáme po jeho stopě, možná to bude zkratka. A nebudeme se muset trmácet tou dlouhou cestou přes pláž.“

Pes zavrtěl ocasem a vyrazil s nosem stále přilepeným k zemi.

Na konci dunového předělu se stopa stáčela. Směr souhlasil – zpátky k vesnici, Pavel poznal v dálce špičku kostela. Ale zanedlouho začala písečné duny postupně prorůstat tráva, až byly dunové kopečky docela zelené, a nakonec se chlapec i pes museli prodírat hustým trnitým roštím.

Dusty přesto ani na okamžik nezaváhal. Pěšinu, po které teď běželi, lemovaly nesčetné králičí nory, kolem nichž se válely vysušené bobky.

Když přímo před nimi vzlétl bažant, vylekal se Pavel tak, že klopýtl a málem upadl. Dusty jen jednou štěkl

a uháněl dál. Na jednom místě, kde vítr navál na trávu tenkou vrstvu písku, znovu poznali otisky pneumatik.

„Dobře to děláš,“ pochválil hoch svého psa. „Za to dostaneš nejen hranolky, ale dám ti i kousíček své ryby, slibuji!“

Najednou se Dusty zarazil a začal znovu štěkat. Po-dél chodníku vedl hluboký příkop, ve kterém se mísila sladká voda s mořskou. Na kraji příkopu poznal chlapec v blátě otisky kol. A vedle nich šlápoty! Takže ten kluk tlačil kolo přes příkop. Ale vždyť na druhé straně je jen houští...

„Co to má znamenat?“ divil se Pavel nahlas.

Vtom však pes příkop přeskočil a zmizel v tom křoví. Teď si všiml i Pavel nenápadné chodbičky v houští. Rozběhl se a skočil za svým psem. Shýbl se a začal se tím tunelem prodírat vpřed. Zdálo se, že větvičky křoví tady někdo seřízl nožikem. A na zemi byly zřetelné otisky bot, ten kluk už tudy musel projít vícekrát!

Pavel zaslechl, jak Dusty nedaleko odsud tiše vrčí. Dál si razil houštím cestu, až se dostal na volné prostranství, kde se mohl znovu narovnat.

Místo, na němž se teď ocitl, bylo kolem dokola obrostlé houštinami a přesně uprostřed na paloučku stál přístřešek!

Pár sbitých prken tvořilo něco na způsob střechy. Ale jednoznačně šlo o úkryt! A bylo jasné, komu patří...

Pavel se bezděčně rozhlédl. Rozhodně si nepřál, aby ho tu ten kluk načapal. Naštěstí zjistil, že teď je tu docela sám. Nebylo slyšet nic jiného než štěbetání vrabců v křoví. A samozřejmě Dustyho, který právě strkal hlavu do přístřešku, mrskal přitom ocasem a nepřestával tlumeně kňučet.

„Copak to tu je?“ šeptal Pavel. Necítil se příjemně, když vedle Dustyho klečel na kolenou a snažil se v přítmí pod prkny něco rozpoznat. Ale zvědavost byla silnější! A jestli se nemýlil, očichával teď jeho pes nějaký batoh!

V první chvíli Pavlovi samozřejmě okamžitě přišel na mysl ruksak toho týpka se psy. Ale tenhle byl menší. Vypadal podobně jako ten, který on sám nosil do školy.

Vedle něj leželo pečlivě srovnané oblečení. Chlapec poznal džíny a bílé tričko. A pod nimi pár tenisek. Ale pak jeho zrak ulpěl na tričku, na němž byly našité barevné flitry! A co ty křiklavě rudé tenisky? Tohle přece nemůže patřit tomu klukovi v mikině s kapucí, pomyslel si. Takové věci nosí holky! Podobné má i jeho kamarádka Alex...

Natahoval se právě po batohu, když vtom za sebou zaslechl jakýsi šramot. Škrábání a šustění – někdo se sem blížil!